

käiwad ja padid allati eddasid ja taggasid li-
kumas ühhest liinast teise.

Menda tahtsid ükskord üksteistkümmend
meest padiga sedda jõgge möda ühte liinna
mõina, kuhho páwa seekond sai. Üks juut,
kes kül kehva mees, agga muido faunis ter-
rane näitis ollewad, tahtis ka pati mõina.
Lemmale anti kül lubba kasa tulla, agga ta
piddi omma musta kottiga felge alwemasse
padi nurka minnema, — ja selle paiga eest
18 koppikat hõbbedat maksma. — Juud tas-
kus föllises kül middagi, agga seál polnud
ennam, kui üks kolme koppika hõbbedane
rahha ja üks kannata wask nööp. Ta läks
õnne peale, sago kuida saab, süski pati, ja
oli temmal ka umbes lotust, et ühhe ehk
teise wiisi peál monned koppikud woiks te-
nida, — sest et monned jo selle jõe peál juh-
tumisse faupa rikkaks ollid sanud. Paat
läks onima teed.

Esmalt ollid keik rõõmsad, üks naeris
ühte, teine teist. Juut istus ommas nur-
kas, kottike körwas, ja piddi paljo naero ja

alwo sanno kannatamo, kuida se ennamiste
ilmra rahva wiis on, et neid naertakse ja teo-
takse, ja nenda patto tehakse.

Kui nemmad jubba mitto pennikoormad
eddasi ollid joudnud, olli iggamees ommad
juttud räkinud ja ommad naerud naernud,
ja jáid jubba keik waikseks. Wimaks allus-
tas üks jälle uut jutto, ja ütles: „Juud! mele
ommalst poolt olleme jubba kül räki-
nud, rägi sinna nüüd ka middagi, siis läb-
hääb meie aeg lõbusaminni eddasit. Sinno
wannematte wannemad ollid kaua aega kör-
bes, küllab nemmad seál igawusses kül
mónda käntsakat luggu said ärramöttelda?”

„Oho!” mõtles juut, „nüüd ommeti par-
ras aeg tulnud, et omma lambud woin ni-
ta”, ja ütles: „Kui teie aega lõbusaste tah-
hate wita, siis andke üks teisele moistatussi
ärramoista, ja kes ülles ei sa, peab moista-
tusse andjale kafsteistkümmend korpikud hõb-
bedat maksma; agga kes ülles saab, se saab
temma käest ni paljo.

Se nou olli keikide melest hea, — ja et